

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΛΙΑ

Ερωτική Φαντασίωση

Στο «Άλλο»

ΚΑΡΑ ΤΕΟΝΤΟΡ ΖΟΥΧΕΡ

ΝΤΙΣΕΛΑΝΤΟΡΦ 1858

ΟΚΑΡΑ ΤΕΟΝΤΟΡ ΖΟΥΧΕΡ ανέβαινε σκεπτικός τη σκάλα προς τη σοφίτα, προσέχοντας να μη χυθεί η σοκολάτα από τη παραγεμισμένη κούπα του. Κάτι τέτοιες χειμωνιάτικες ανέφελες νύχτες ένωθε το κάλεσμα των αστεριών για ατέρμονες φιλοσοφικές συζητήσεις. Τον απασχολούσε εκείνη η καινούργια σκιά που πρόσεξε προχθές το ξημέρωμα με το τηλεσκόπιό του. Είχε συνδέσει τη σοκολάτα με τη διέγερση και την αφύπνιση νέων ιδεών και σήμερα ήθελε σε εγρήγορση τα οπτικά του νεύρα, ώστε να καταφέρει μια νέα σύλληψη στην Κύρια Ζώνη των Αστεροειδών.

Καθάρισε το κάτοπτρο του τηλεσκοπίου του, το μετακίνησε ελάχιστες μοίρες δεξιότερα και κάθισε στο

ξύλινο κάθισμα μπροστά του. Έκλεισε τα μάτια και αργά, τελετουργικά σχεδόν, έφερε τη γλώσσα του σε επαφή με τη σοκολάτα. Μόλις άρχισε να κυλάει από τον οισοφάγο στο στομάχι του και να παίρνει τον δρόμο της πεπτικής οδού, ικανοποιήθηκε, ρεύτεκε και είπε γεμάτος ευγνωμοσύνη προς τον Ερνάν Κορτές:

«Αν ό,τι υποψιάζομαι εκεί ψηλά είναι αποκάλυψη και αν δεν είχα υποσχεθεί στην Καλυψώ το βάπτισμά του με το όνομά της -ω, αγαπητέ Ερνάν- σίγουρα θα έδινα το δικό σου. Να ήξερες από πόσο σκοτάδι γλύτωσες την Ευρώπη με το κακάο σου!»

Τον τελευταίο χρόνο η πενήντατριάχρονη ερωμένη του Καλυψώ, παρά την ηλικία της, ήταν η μεγαλύτερη απόλαυση του Καρλ μαζί με το κακάο και την Αστρονομία. Η αλήθεια είναι ότι εκείνον τον χρόνο και χάρις στην Καλυψώ οι δυο μονοζυγωτικοί δίδυμοι πλανήτες «όρχεις» του μεσήλικου κορμιού του, παρέα με τον ραβδοειδή πολυγαλαξία «πέος» του, είχαν αποσπάσει την προσοχή του Καρλ και ας ήταν η επαφή τους με τον ουρανό μικροσκοπικά συνδεδεμένη εκ προοιμίου και εκ θείου σταθερή από την ημέρα της γέννησής του. Ας τον κρίνει με επιείκεια η Ιστορία, διότι δεν γίνεται όλοι οι μεγάλοι άνδρες της να γαμούν και να δέρνουν από την προεφηβεία τους.

Όχι ότι ο μοναχικός και μάλλον άσχημος Καρλ δεν είχε ποτέ λιβιδινικά διεγερθεί και αναρωτηθεί για το μέγεθος του πέους του. Απλώς μετά τις πρώτες του αποτυχημένες προσεγγίσεις στις γυναίκες -προσεγγίσεις που καθοδηγούσαν οι φυσικές ορμές ενός δεκατριάχρονου και ακολουθούσαν τις κοινωνικές νόρμες της εποχής του- απομονώθηκε στη σοφίτα γράφοντας

ποιήματα και αγναντεύοντας τα αστέρια, ικανοποιώντας τις τακτικές στύσεις του είτε χειρωνακτικά είτε μέσω μιας ποντικότρυπας σε τυχαία κατάλληλο ύψος στη δεξιά πλευρά της βιβλιοθήκης του δωματίου του. Έτσι αναπτύχθηκε και το ενδιαφέρον του για την Αστρονομία.

Στα δεκαοκτώ γνωρίζει τον Πουρόλιν, έναν μεγαλοαστό Ρώσο ζωγράφο, όμορφο και ευτραφή, ζωηρό και κοινωνικό, δέκα χρόνια μεγαλύτερό του. Ο Πουρόλιν με την πληθωρική προσωπικότητά του εκτός του ότι γέμιζε το σγουρό κεφάλι του Καρλ με φιλοσοφικές και ιδεολογικοπολιτικές αποτυπώσεις, ανέλαβε να αφυπνίσει τη σεξουαλικότητα του μικρού ρομαντικού αστρονόμου φέρνοντάς τον αρχικά σε επαφή –και αναλαμβάνοντας ο ίδιος το κόστος– με εκδιδόμενες γυναίκες της περιοχής. Σε αντάλλαγμα για το τελευταίο ζητούσε από τον Καρλ να τον αφήνει να παρακολουθεί τις περιπτώξεις του και να ζωγραφίζει τους οργανισμούς του. Κάποιοι από τους πίνακες του Πουρόλιν εκείνης της περιόδου βρίσκονται σήμερα καλά φυλαγμένοι σε αποθήκη γνωστού ευρωπαϊκού μουσείου. Δεν εκτίθενται γιατί θεωρούνται επικίνδυνα ερεθιστικοί.

Η σχέση των δύο ανδρών έγινε γρήγορα στενή και ιδιαίτερα συναισθηματική, έτσι όπως περίεργα συμβαίνει μερικές φορές μεταξύ αντιθέτων, σε σημείο που ένα βράδυ σοδομίστηκαν τρυφερά στη σοφίτα του Καρλ απενίζοντας τα αστέρια. Για τον Καρλ αυτό δεν ήταν τίποτε περισσότερο παρά μια προσφορά αγάπης προς τον φίλο του. Χαμπάρι δεν είχε πάρει ότι ο Πουρόλιν τον είχε ερωτευτεί σφοδρά. Ο ίδιος ήταν

πάντα ερωτευμένος με τα αστέρια και ό,τι πιθανολογούσε πως υπήρχε εκεί. Βεβαίως του άρεσε η ηδονή στα σώματα που φαίνονταν να σπαρταρούν όταν το πέος του τα οδηγούσε σε έκσταση και ποσώς τον ενδιέφερε η θηλυκή ή αρσενική εκδοχή τους.

Ήταν σχεδόν η ίδια ηδονή που δοκίμαζε εκείνος όταν ανακάλυπτε κάποιο καινούργιο σώμα στο Σύμπαν με το τηλεσκόπιό του. Μάλιστα, κάθε φορά που συνέβαινε αυτό, κατοχύρωνε μεταφυσικά την ανακάλυψή του με έναν τελετουργικό αυνανισμό στην ποντικότρυπα των παιδικών του χρόνων. Πολύ συγκινητικές στιγμές...

Κάπως έτσι, απλά και ήρεμα, κυλούσε η ζωή του Καρλ με τον Πουρόλιν, τις εκδιδόμενες γυναίκες και τον ουράνιο θόλο πρωταγωνιστές στη σοφίτα του. Όσπου μερικά χρόνια αργότερα γνώρισε την Καλυψώ. Μια γυναίκα που το πρόσωπό της του θύμιζε πανσέληνο και το σώμα της κομίτη. Σχεδόν είκοσι χρόνια μεγαλύτερή του, μακρινή εξαδέλφη του Πουρόλιν, εμμονική με τη μαγειρική. Ταξίδευε από μικρή ανά την Ευρώπη, καθώς είχε την οικονομική άνεση, και συνέλεγε συνταγές. Όταν επισκέφτηκε τον εξάδελφο της και γνώρισε τον Καρλ, είχε συλλέξει πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες συνταγές και θεωρώντας τους δυο άνδρες ικανά γευσιγνωστικά πειραματόζωα, αποφάσισε να σταματήσει για λίγο τα ταξίδια. Το όνειρό της ήταν να αποδώσει μια σύζευξη υλικών που θα παρέλυε όλες τις ανθρώπινες αισθήσεις εκτός της γεύσης. Είχε κι αυτή τα δικά της συμπλέγματα σε σχέση με την ηδονή του έρωτα που συνδυάζει την εκρηκτική ένωση όλων των αισθήσεων, ακόμη κι αυτών που η

γράφουσα δεν γνωρίζει, όπως και άλλοι άνθρωποι, προς το παρόν.

Φυσικά, όπως συχνά συμβαίνει, ο έρωτας μεταξύ εμμονικών και συμπλεγματικών σωμάτων αναπτύσσεται ακαριαία και ραγδαία, έχει άνεση χώρου άνθησης στο κενό της διάστασής τους και δεν διαρρηγνύεται παρά τυχαία. Όταν ο Καρλ συνάντησε την Καλυψώ και η Καλυψώ συνάντησε τον Καρλ, γέμισε ήλιους ο ουρανός και πήραν φωτιά τα τηγάνια. Ποιός μπορούσε πια να αμφισβητήσει ότι μια μαγεία κυριαρχεί στη γη και ενώνει τις ψυχές και τα κορμιά εσσεί; Ίσως ο Πουρόλιν, που στην αρχή έφαγε τα λυσσιακά του από τη ζήλια, και η Μαργαρίτα, για την οποία θα πούμε πολύ περισσότερα στη συνέχεια.

Κάθε ημέρα ο Καρλ και η Καλυψώ αδημονούσαν να συναντηθούν και ανταλλάσσοντας σκέψεις, ιδέες και πρόσφατες ανακαλύψεις σχετικά με την Αστρονομία του ενός και τη μαγειρική της άλλης, να ενωθούν με πάθος και αγάπη στη σοφίτα. Διεγείρονταν μάλιστα τόσο πολύ με την προοπτική της επαφής τους, ώστε το πέος του Καρλ έφτανε στο σημείο να πρήζεται αρκετές ώρες πριν από την προκαθορισμένη τους συνάντηση τόσο έντονα που τα ποντίκια του δωματίου έτρεχαν πανικόβλητα εκτός της γνωστής πια εισόδου της φωλιάς τους, ενώ το αλλόκοτο περπάτημα της Καλυψώς μέχρι την πόρτα του εραστή της και τα πυρακτωμένα μάγουλά της, λόγω των δυνατών κολπικών συσπάσεων, προκαλούσε το ενθουσιώδες χειροκρότημα των τυχαίων περαστικών παρατηρητών.

Όμως, αγαπητέ μου αναγνώστη, παρ' όλο που θα μπορούσα να φλυαρώ «σελίδες» για τον έρωτά τους,

οφείλω να σε μεταφέρω πίσω στη σοφίτα και στο ρέψιμο του Καρλ εκείνη την ανέφελη χειμωνιάτικη νύχτα, γιατί εμείς οι συγγραφείς καλό είναι να χρησιμοποιούμε πού και πού ηχητικά τεχνάσματα επανάκτησης του ενδιαφέροντός σου. Επιπλέον πρωταγωνιστής της ιστορίας μου είναι η Κίρκη, ακόμη κι αν τελειώνοντας την ανάγνωση, νομίζεις ότι είναι η Μαργαρίτα. Γι' αυτό ας συντομεύουμε τη μετάβαση...

Ο ευτυχισμένος Καρλ, λοιπόν, εκείνη τη νύχτα γουρλώνοντας το δεξί του μάτι και κολλώντας το στο τηλεσκόπιο ξεκίνησε ένα μυστηριώδες ταξίδι στον ουρανό. Ύστερα από πολλά έτη φωτός το είδε... Το χρώμα αυτού του αστεριού ήταν ίδιο με το χρώμα των ματιών της Καλυψώς: σκούρο και βαθύ. Το σχήμα ίδιο με το σχήμα του αφαλού της. Έμοιαζε με νησί αιωρούμενο στο Σύμπαν, όπως τα χείλη του στη θάλασσα της κοιλιάς της.

Μακάρι και η σύσταση του εδάφους του να ήταν ίδια με τη σύσταση της καρδιάς της, σκεφτόταν.

Το μάτι του δάκρυσε από συγκίνηση και κόπο. Το σκούπισε και με την ίδια ευχαρίστηση που γράφει ο εραστής στην ερωμένη λόγια τρυφερά, άναψε τα κεριά στη σοφίτα και βούτηξε το φτερό του στο μελάνι ξεκινώντας να γράφει όσα είδε να διαδραματίζονται πάνω στον αστεροειδή.

Αστεροειδής 53 Καλυψώ

Παρατηρήσεις:

- Μέχρι το μάτι μου να προσαρμοστεί στη νέα διάσταση του πλανητικού νησιού, πέρασαν τρεις γήινες ώρες. Αυτά που είδα επιβεβαιώνουν τις σκέψεις μου για το κακάο και τον έρωτα της Καλυψώς.
- Η σύνδεση είναι πάντα υπαρκτή και αμετάκλητη, έτη φωτός μακρύτερα της αντίληψής μας.
- Ο έρωτας συνδέει τις ιδέες όπως το Θείο συνδέει τους ανθρώπους.

Τί είδα:

Κίτρινη

Ύστερα από πολύ κόπο είδα μια όμορφη μελαχρινή γυναίκα να περιφέρεται σε έναν κήπο γεμάτο κόκκινα

λουλούδια. Ένα μαύρο ύφασμα τύλιγε το κορμί της, εκτός από τα χέρια και το μισό της στήθος. Τα μάτια της πράσινα και τα χείλη της βαθύ πορφυρό. Κρατούσε στα χέρια μια λευκή μαργαρίτα. Μόλις είχε μαδήσει ένα της πέταλο και το είχε πετάξει στον κόκκινο κήπο.

Την είδα αμέσως να τρέχει προς τον τεράστιο βράχο απέναντι. Εκεί υπήρχε μια χάλκινη πόρτα. Την άνοιξε και μπήκε στον βράχο. Στο εσωτερικό του το κόκκινο ήταν επίσης το κυρίαρχο χρώμα της πέτρας και των αντικειμένων ολόγυρα. Εκτός από ένα που λαμπύριζε και μάλλον θα έλεγα ότι πλησίαζε το χρώμα του αργύρου. Δεν ξέρω τί είδους αντικείμενο ήταν, αλλά κατάλαβα ότι το λένε «λάπτοπ». Η γυναίκα ξάπλωσε μπρούμυτα μπροστά του και ξεκίνησε να πατάει τα κουμπιά του με τη μισομαδημένη μαργαρίτα τοποθετημένη στα μαλλιά της. Υποθέτω ότι με αυτόν τον περίεργο τρόπο έγραφε:

Η ντροπή της ήταν μεγάλη. Ο Δημήτρης τράβηξε το χέρι του από το δικό της και απομακρύνθηκε. Όλοι όσοι βρίσκονταν στην αίθουσα γύρισαν προς το μέρος τους και κοιτούσαν τη λουσμένη με φρουίτ-παντς Μαργαρίτα. Η γυναίκα που της είχε μόλις φορέσει καπέλο τη σουπιέρα συνέχιζε να ουρλιάζει και να κλαίει ταυτόχρονα.

«Πουτάνα! Παλιοτσουλί του κερατά, να μαζέψεις το χιλιογαμημένο μουνί σου μακριά από τον άνδρα μου! Είσαι και επαγγελματίας, μωρή εσύ; Φτου σου, παλιοξεφτιλισμένη! Τέτοιες υπηρεσίες προσφέρετε στο ιατρείο;»

«Κυρία Κουτσογιάννη, παρακαλώ ηρεμήστε...»

Η Νατάσα, η γιατρός που διηύθυνε το ιατρείο στο οποίο εργαζόταν η Μαργαρίτα, είχε χλομιάσει και δεν είχε ιδέα ποιές ήταν οι κατάλληλες λέξεις για να κατευνάσει την κερατωμένη σύζυγο.

«Να ηρεμήσω; Να ηρεμήσω; Αλλά κι εσύ τσατσά θα είσαι! Που στέλνεις τα κορίτσια σου να πιπώνουν τους πελάτες σου και κατά τα άλλα είσαι γιατρός! Έτσι ξέρω κι εγώ να αγοράζω οικόπεδα! Φτου σου, ρε κι εσένα. Πουτάνες! Γαμιόλες!»

Η Μαργαρίτα άνοιξε το στόμα να πει κάτι, αλλά δεν μπορούσε να βρει τη φωνή της. Τα σαγόνι της άρχισε να τρέμει, όπως και τα γόνατά της. Δεν είχε ιδέα ποιά ήταν αυτή η γυναίκα, αλλά υποψιάστηκε. Ήξερε όμως όλους τους υπόλοιπους. Ο χώρος ήταν γεμάτος γιατρούς και φυσικοθεραπευτές συναδέλφους της. Η ορχήστρα είχε σταματήσει να παίζει και ανέλαβε ντι-τζέι ο Διάολος. Όλοι την κοιτούσαν ανέκφραστοι.

«Αγαπημένη μου Κίρκη... πάλι με τη Μαργαρίτα ασχολείσαι;»

Άκουσα μια αρσενική φωνή και ένιωσα μια αρσενική μορφή να πλησιάζει. Ευθυτενής, γεροδεμένος, γκριζομάλλης, μαυροντυμένος επίσης. Ξάπλωσε δίπλα στην

όμορφη γυναίκα, πέρασε τα χέρια του γύρω από την πλάτη της και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Επίκουρε, θα θεωρήσω ρητορική την ερώτησή σου. Εγώ ασχολούμαι με τη Μαργαρίτα ή εκείνη μ' εμένα; Είναι ένα ζήτημα..».

Γύρισε κι ακούμπησε τα χείλη της στα δικά του. Έπλεξε τα δάκτυλά της στις βλεφαρίδες του και τον πίεσε ελαφρά στο στήθος. Ο Επίκουρος έλυσε το κορδόνι του ρούχου της και άρχισε να χαϊδεύει το πρόσωπο, τον λαιμό, το στήθος και την κοιλιά της.

«Το ζήτημα είναι ότι πέρα από τη Μαργαρίτα εγώ επιθυμώ διακαώς να ασχοληθώ μ' εσένα, όμορφη μάγισσα...» είπε χαμογελώντας.

Έβγαλε προσεκτικά τη μαργαρίτα από τα μαλλιά της, μάζησε ένα ακόμη πέταλο και μπήκε πδονικά στον κόλπο της Κίρκης.

Όταν τελείωσε η συνουσία τους, η Κίρκη πρότεινε να φτιάξουν ρόφημα σοκολάτας και να συνεχίσουν το γράφιμο μαζί.

«Με μεγάλη μου ευχαρίστηση. Μάλλον χρειάζεται ένας αρσενικός εγκέφαλος να επέμβει στην ιστορία. Σε ποιό σημείο βρισκόμαστε; Μήπως να λύναμε σιγά-σιγά το θέμα της Μαργαρίτας. Ε, τί λες;» ρώτησε ο Επίκουρος.

«Αγάπη μου, αν η Μαργαρίτα δεν ανήκε στο είδος των πολυπέταλων λουλουδιών με ικανότητα αυτοϊασης και αναπετάλωσης των *merosity* των, δεν θα υπήρχαμε ποτέ μαζί εμείς οι δυο. Τί να λύσουμε; Και γιατί;»

«Ναι... εντάξει. Αλλά αυτή η ιστορία με το "μ' αγαπά-δεν μ' αγαπά" ίσως έχει αρχίσει να κουράζει

το κοινό. Βέβαια, αν η παράδοση θέλει τις μαργαρίτες μαδημένες από έρωτα, εμείς δεν είμαστε προς το παρόν σε θέση να την αλλάξουμε. Δύο Ιδέες είμαστε. Ανέκαθεν η παράδοση μας εχθρευόταν. Και, δυστυχώς, τα περισσότερα εκεί κάτω παραμένουν παραδοσιακά...»

«Κοίτα πώς έχουν τα πράγματα: Όσο τη μαδώ τόσο αντιλαμβάνομαι πόνο. Και όσο αντιλαμβάνομαι τόσο υπάρχω. Τόσο τα πέταλά της ξαναγιεννιούνται όσο χρειάζεται για να διευρυνθεί και η δική της αντίληψη. Και τόσο η αντίληψή της διευρύνεται, όσο κάθε φορά και η απόσταση στα άκρα των ορίων της παράδοσης του “μ’ αγαπά-δεν μ’ αγαπά”. Καταλαβαίνεις;»

«Εγώ ναι, βρε κορίτσι μου. Το κοινό δεν νομίζω!»

«Αμάν, βρε Επίκουρε, μ’ αυτό το κοινό! Θα λάμψει ο χρόνος που θα καταλάβει κι αυτό».

«Μα το κοινό είναι σημαντικό. Αν αυτοί καταλάβουν τις Ιδέες, θα προχωρήσουμε κι εμείς στο επόμενο επίπεδο. Πάντως, θυμάμαι τότε που είχα σάρκα και οστά κάτι κατάφερα να φωτίσω κι εγώ σε σχέση με τις αισθήσεις σ’ αυτό το κοινό».

«Ναι, υπήρξες σημαντική Ιδέα για κάποιους. Εμένα με παρεξήγησαν περισσότεροι απ’ ό,τι εσένα. Είναι αλήθεια ότι ήμουν Ιδέα που κυρίως τρόμαζε. Για κάναε πως λες “Κίρκη” σε κανέναν ακαδημαϊκό αρσενικό αυτί! Μόνο μπέικον με στάμπα το όνομά μου δεν έχουν προωθήσει ακόμη...»

Η Κίρκη σέρβιρε τη ζεστή σοκολάτα στα κόκκινα φλιτζάνια. Γυμνή όπως ήταν, ξάπλωσε στην πέτρα, ανάσκελα αυτή τη φορά, και πήρε τη μαργαρίτα. Την ακούμπησε στην ηβική χώρα του καμπυλωτού κορμιού της και έκλεισε τα μάτια.

«Αχ, Μαργαρίτα μου! Δεν τελειώσες ακόμη. Ο έρως δεν είναι στοιχείο της φύσης σου, είναι όμως της δικής μου, κι εγώ είμαι ιδέα της φύσης σου και όχι του καθενός. Ο καθένας μπορεί να σε μαδά και άλλοτε θα είσαι “μ’ αγαπά”, άλλοτε “δεν μ’ αγαπά”. Ούτε κι εγώ που είμαι μια Ιδέα μάγισσα δεν ξέρω πού θα καταλήξουμε... Αργά ή γρήγορα, Επίκουρε, θα απελευθερωθεί η Μαργαρίτα από εμάς και μέχρι τότε οφείλουμε να παραμείνουμε κοντά της. Έχει ακόμη να ζήσει πολλά. Αυτήν την εποχή ήλθε αντιμέτωπη με ορισμένες από τις επιλογές της. Η ζωή της ανατράπηκε μέσα σε μία νύχτα, γιατί η παράλογη αλλά φαινομενική ψυχρότητα που είχε αποκτήσει τελευταία στα ερωτικά ζητήματα την οδήγησαν στην ισοπέδωση οποιασδήποτε αρχής. Αυτό ήθελε, δεν λέω. Γι’ αυτήν είναι απαραίτητη προϋπόθεση η ισοπέδωση των κληροδοτούμενων αρχών προ της συμφωνίας καινούργιων. Απλώς έχει ένα κόστος ο εμπειρικός δρόμος. Φεύγει λοιπόν τώρα από την πόλη που μόλις είχε αρχίσει να εδραιώνεται επαγγελματικά και κοινωνικά, ντροπιασμένη και συγκλονισμένη από τη σημασία των ανούσιων συνουσιών της... Αυτό το κεφάλαιο γράφω, Επίκουρε. Η Μαργαρίτα αλλάζει κήπο, κι ας ελπίζουμε σε ένα θρεπτικό έδαφος, μπας και ριζώσει!» *είπε και ξάπλωσε ξανά μπρούμυτα μπροστά από το λάπτοπ, χύνοντας από τον ενθουσιασμό της το φλιτζάνι με τη σοκολάτα.*

«Γιατί όχι, αγάπη μου! Ας ελπίζουμε... Εγώ σκέφτομαι πάντως τώρα τι πλάκα θα είχε αν κάποιος έβρισκε τον τρόπο να μας παρατηρεί» *είπε ο Επίκουρος, αναφερόμενος στην έντονη στύση που του*

προκαλούσε ο ιδεατός εγκέφαλός της. «Φαντάσου να μπορούσε να δει τα τουρλωμένα οπίσθια μιας Κίρκης πασαλειμμένα σοκολάτα κι έναν Επίκουρο ερεθισμένο ξανά στη θέα τους να τα φιλάει! Τί ιδέες θα σχημάτιζε για το Σύμπαν;...»

«Χα, χα, χα, χα, χα! Ηδονιστή φιλόσοφε των κήπων μου... Μια στιγμή να υπογράψω στα χαρτιά του Καρλ τη Μαργαρίτα και είμαι δικιά σου!»

Μέσα σε δύο εβδομάδες η Μαργαρίτα είχε μαζέψει όλα της τα υπάρχοντα και τα έστειλε με μεταφορική στο νησί. Είχε συνεννοηθεί με τη μητέρα της να μείνει στο σπίτι του χωριού. Δεν της εξήγησε τίποτε από το τηλέφωνο. Θα είχε καιρό από κοντά να της μιλήσει, αλλά ίσως και να μην είχε το θάρρος.

Η Νατάσα την επομένη του επεισοδίου την κάλεσε στο γραφείο για το αναμενόμενο:

«Δεν έχω να σου πω τίποτε περισσότερο εκτός του ότι σε αυτήν την πόλη δεν υπάρχει περίπτωση να ξαναβρείς εργασία στον χώρο. Είσαι καλή στη δουλειά σου και εύχομαι να τα καταφέρεις αλλού, αλλά αν συνεχίσεις να εκτίθεσαι ως πουτάννα, μπορεί να χρειαστεί να αλλάξεις και χώρα. Το πρώτο που οφείλω να κάνω προκειμένου να αποκαταστήσω τη φήμη του ιατρείου είναι να σε απολύσω και το δεύτερο να κινήσω τη διαδικασία διαγραφής σου από τον σύλλογο. Έπρεπε να προσέχεις, Μαργαρίτα. Είτε είσαι

αφελής είτε έχεις γίνει ζώο, δεν έπρεπε ποτέ να επιτρέψεις στο αιδοίο σου να συνδεθεί με το επάγγελμά σου».

Υπέγραψε τα χαρτιά της απόλυσής της κι έφυγε. Δεν είπε τίποτε απολύτως στη Νατάσα. Τί να της έλεγε; Γιατί να της εξηγήσει πώς είχαν αλήθεια τα πράγματα; Γιατί να της πει ότι δεν είχε ανάγκη να πηδηχτεί με όποιον άνδρα έβλεπε μπροστά της και ότι ποτέ δεν επέτρεψε στο αιδοίο της να συνδεθεί με το επάγγελμά της; Αλλά ότι ένα πλαδαρό πέος αρκούσε για να της καταστρέψει τη φήμη; Πώς να της εξηγήσει ότι ο Κουτσογιάννης προσπάθησε να τη γαμήσει στην τέταρτη συνεδρία; Ότι είχε φρικόρει με την εξομολόγησή του, ότι πέταξε έξω την τσουτσού του –ένα κρεμασμένο πετσί– και της έλεγε ότι την ποθούσε και ότι από τότε που έπαθε το ατύχημα, δεν είχε επαφές με τη γυναίκα του, ότι τα μάτια του θόλωσαν και την παρακαλούσε να τον γλείψει έστω. Πώς να της εξηγήσει ότι τον λυπήθηκε και δεν τον έβρισε όταν άρχισε να τραβάει μόνος του μαλακία και ούτε ανέφερε σε κανέναν το περιστατικό από ενοχές, γιατί θεωρούσε ότι χωρίς να το θέλει ίσως τον προκάλεσε; Και πού να φανταστεί όταν έφευγε την αντίδρασή του στην άρνησή της; Πού να φανταστεί ότι οι σεξουαλικά δυσλειτουργικοί άνδρες μπορούν να φερθούν με τόσο δόλο; Ποιό διαστροφικό μυαλό θα την απειλούσε ύστερα από ημέρες με διασυρμό για κάτι που δεν θέλησε να κάνει; Είχε φοβηθεί με τα παράλογα μηνύματά του, αλλά ούτε

τότε τολμούσε να το πει στη Νατάσα. Ήταν και οι ενοχές συνέχεια στη μέση... και ο πλατωνικός θηριώδης έρωτάς της για έναν άλλον ασθενή... Ήταν κι αυτά τα τελευταία χρόνια που ναι, γαμιόταν σαν πουτάνα και η Νατάσα το ήξερε, αλλά πρόσεχε με ποιόν και δεν ζητούσε τίποτε παραπάνω... Κακώς δεν της είχε μιλήσει. Ούτε σε αυτήν μπορεί πια να αποδείξει ότι δεν είναι πουτανοελέφαντας. Τον μαλάκα... Ποιός ξέρει τί είπε στη γυναίκα του. Ποιός ξέρει τί κουβαλάει κι αυτή για να είναι γυναίκα του.

Δεν επικοινωνήσε καν με τους φίλους της πριν φύγει. Ήθελε να εξαφανιστεί χωρίς εξηγήσεις. Σε κανέναν δεν μπορούσε να εξηγήσει τους λόγους. Μόνο στον Κόμη είπε ένα-δυο πράγματα κι αυτά πασπαλισμένα με ζάχαρη άχνη. Περισσότερο την πείραζε ο καθρέπτης της. Δεν έσπασε. Είπε την αλήθεια συμπονετικά. Φτου! Πάλι απ' την αρχή...

Ελπίζω να μη φτάσω στα εξήντα και να αναρωτιέμαι για τον έρωτα... Ή, άμα φτάσω, να είμαι μια μουνάρα ηλικιωμένη και να γαμιέμαι με τεκνά, μπας και καταφέρω μέχρι τα εβδομήντα να βρω τον πρίγκιπά μου, σκέφτηκε με μια διάθεση αυτοσαρκασμού και ανέβηκε πρωί-πρωί στο λεωφορείο με την αυγούλα να τη αποχαιρετά βαριεστημένα τραβώντας μηχανικά το καζανάκι να εξαφανιστούν τα πρωινά της ούρα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ Ο-ΤΣΑΓΙΑ

22-10-2003

ΜΙΑ ΉΜΕΡΑ στα καλά καθούμενα ήλθε το Σύμπαν και με το τεράστιο δείκτη του αριστερού χεριού του με χτύπησε στην πλάτη. Μου είπε:

«Δεν κάνουμε κανένα μάθημα, Μαργαρίτα;»

«Γιατί όχι;» απάντησα.

«Ορίστε... Ξεκίνα!» και μου έδειξε έναν άνδρα.

«Α, καλά!» είπα εγώ. «Αυτό το 'χω πανεύκολο!»

Το Σύμπαν άνοιξε το χαοτικό του στόμα κι άρχισε να γελά πιάνοντας την κοιλιά του. Γύρισε την πλάτη και με δάκρυα στα μάτια –από τα γέλια– με χαιρέτησε, έφυγε και μου ευχήθηκε καλή τύχη. Δεν προσβλήθηκα –αν και ίσως θα έπρεπε– απλώς θεώρησα ότι κάποιος λάθος έκανε σχετικά με την κρίση του για μένα και σύντομα θα του το αποδείκνυα.

Έτσι πέρασαν πολλά χρόνια. Τι χαστούκια μου έδωσε μέσα σ' αυτά τα χρόνια δεν περιγράφονται! Κι όσο δεν καταλάβαινα, τόσο πιο βίαιο γινόταν μαζί μου. Πριν από λίγες ημέρες μου έδωσε μια γροθιά στο στομάχι. Πονάω, δεν λέω, αλλά ομολογώ πως κάτι αρχίζω να καταλαβαίνω.

Με αυτήν την αφορμή ξεκίνησα να σου γράφω. Θέλω να μιλήσω για τον εαυτό μου. Να βάλω σε μια τάξη τις εμπειρίες μου και να καταλάβω γιατί καταλήγω να κλαίω από τον πόνο που μου προκαλεί το Σύμπαν με τα βίαια ταρακουνήματά του. Εσύ αν θες διάβασέ με. Μπορεί να μην έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις.

Μαλακίες. Ξεκίνησα να γράφω και προσπαθώ να γράψω λογοτεχνικά. Αηδίες! Αυτή η αλαζονική πεποίθησή μου ότι κάποτε θα γίνω συγγραφέας. Ή ίσως η φυγόπονη στάση μου απέναντι στην πραγματικότητα. Τί προσπαθώ να ωραιοποιήσω;

Με είπε «πουτάνα». Με απέλυσε και με είπε «πουτάνα». Αυτός είναι ο λόγος που γράφω. Αυτός είναι και ο λόγος που φεύγω. Έτσι θα ξεκινήσω να γράφω. ΠΟΥΤΑΝΑ. Δεν μπορώ να το χωνέψω ακόμη!

Η ώρα είναι ένδεκα, σχεδόν μεσημέρι. Πέρασαν μόνο δύο ώρες μέσα στο λεωφορείο. Έχουμε ακόμη πολύ δρόμο για να φτάσουμε στο λιμάνι. Να μπω στο πλοίο για το νησί και να γίνουν όλα πάλι αλλιώς. Άκου πουτάνα... Τί σημαίνει «πουτάνα»;

Γράφω. Άναρχα. Έτσι όπως γράφω και μεθυσμένη. Μόνο που τελευταία το είχα εγκαταλείψει το γράψιμο. Όταν είμαι καλά, ενθουσιασμένη και στην κοσμάρα μου, δεν θέλω να γράφω. Όταν κάτι γίνεται, σαν την πουτάνα που επιστρέφει στο κρεβάτι της, επιστρέφω

στα χαρτιά μου. Ακόμη δεν έχω λάπτοπ. Είμαι θυμωμένη και μουδιασμένη και μόλις ετοιμαζόμουν να γράψω «στ' αρχίδια μου». Γιατί συνηθίσαμε να λέμε «στ' αρχίδια μου» όταν θυμώνουμε; Τί σχέση έχουν τα χαριτωμένα αυτά μπαλάκια με τον θυμό μου;

Τα γεννητικά όργανα κι όλα τα προβλήματα κι όλες οι χαρές συγκεντρωμένες γύρω τους... Έτσι, άναρχη. Άναρχος λόγος. Δεν ξέρω από πού να αρχίσω να αδειάζω τις σκέψεις μου. Μόνο ξέρω ότι έχω καιρό κι ένα τεράστιο τετράδιο να το γεμίσω λέξεις εκεί που θα πάω. Η πουτάνα... άφησα έξω από τις γραμμές του τα προβλήματα και τις χαρές που δεν έχουν σχέση με τα γεννητικά όργανα. Έτσι είναι οι πουτάνες. Άι στον διάολο!

Λοιπόν, αγαπητό μου τετράδιο. Εγώ κι εσύ. Μόνοι. Θα σε γεμίσω και θα μ' αδειάσεις. Εκεί που πάω θα είμαι μόνη. Θέλω την παρέα σου. Θέλω να υπακούσεις στην ανάγκη μου να χρησιμοποιώ ασύστολα την προσωπική αντωνυμία «εγώ» και να είμαι η πουτάνα σου. Θέλω να καταλάβω γιατί είμαι πουτάνα. Γιατί άλλαξε η ζωή μου επειδή είμαι πουτάνα. Γιατί δεν αντιλαμβάνομαι τη διαφορά μεταξύ του μουνιού και της ψυχής μου. Γιατί το να ανοίγω τα πόδια μου έχει διαφορά από το να ανοίγω την καρδιά μου; Πουλιέμαι; Δίνομαι και είναι χειρότερο να δίνω το αιδούιο μου και να ευχαριστιέμαι από το να δίνω την ψυχή μου και να ευχαριστιέμαι; Και μόνο ευχαριστιέμαι η πουτάνα... Δεν ζητώ τίποτε για αντάλλαγμα. Γιατί είμαι πουτάνα, ρε; Ο ζωγράφος που γεμίζει τους καμβάδες με την ψυχή του, ύστερα διοργανώνει έκθεση, φοράει τα καλά του για να υποδεχτεί τους προσκεκλημένους του και να

πουλήσει τους πίνακες του, την ψυχή του, τί είναι, ρε; Και τί στο πέος –που λέει και μια φίλη– έχουν οι πουτάνες που σε κάνει να γουρλώνεις τα μάτια;

Θαρρείς και πιστεύω ότι υπάρχει ψυχή... Το μόνο που πιστεύω ότι υπάρχει είναι η ύλη μου. Ναι, μου. Σωστά έγραφα. Ότι αντιλαμβάνομαι, ακόμη κι εσύ, χαρτί μου, είναι προϊόν της ικανότητας της ύλης μου να αντιλαμβάνεται.

Από πού ν' αρχίσω; Να φάξω να βρω έναν σκοπό. Ο έρωτας μού δημιουργεί προβλήματα. Γι' αυτόν θα γράψω, σ' το λέω. Θα σε γεμίσω με αυτόν. Φεύγω από την πόλη που ζούσα τα τελευταία δέκα χρόνια, γιατί κάτι σε σχέση με τον έρωτα με διώχνει. Πάω σε ένα σπίτι όπου συμπτωματικά ο έρωτας έχει καταστραφεί.

Με απασχολεί ο έρωτας όταν μελαγχολώ. Και συνήθως μελαγχολώ όταν περιμένω περίοδο. Οπότε, πώς να μη συνδέσω τον έρωτα με τη βιολογία; Περιμένω περίοδο γιατί ούτε αυτόν τον μήνα γονιμοποιήθηκα, όπως ορίζει η φυσική του φύλου μου. Ο εγκέφαλός μου παρεξηγήθηκε. Έτσι αποφάσισε να με κάνει να μελαγχολήσω και να σκεφτώ ξανά τον έρωτα. Ανεκπλήρωτος, εκπληρωμένος, ανίσχυρος, ισχυρός, τί; Γαμήσια ή ποίηση; Φωτιά και νερό. Η αστρολόγος μου θα έλεγε «Η Σελήνη σου στον Κριό», η φωτιά κι ο εγωισμός μου. Κι έπειτα θα έλεγε για τον ανόητο ρομαντισμό μου: «Σαφέστατα η Αφροδίτη σου στους Ιχθύς, που τετραγωνίζεται με τον Ποσειδώνα!»

Το λεωφορείο έκανε στάση. Η μέρα είναι δροσερή και ηλιόλουστη. Έφτιαξε κάπως η διάθεσή μου από το πράσινο και τη μυρωδιά της λίμνης. Έφαγα ένα τοστ

και ήπια καφέ. Έκανα και δύο τσιγάρα. Ξεμούδιασαν και τα καμπυλωτά οπίσθιά μου. Άραγε το σχήμα του κορμιού μας έχει σχέση με τις επιλογές μας; Για παράδειγμα, αν ήμουν άκωλη, θα ήμουν μια σανιδωμένη ευθεία. Αν ήμουν κωλού, θα ήμουν μια φουσκωμένη μπάλα.

Αν είμαι ευθεία, θα ονειρεύομαι ευθείες: Να τελειώσω το σχολείο, να σπουδάσω δασκάλα, να παντρευτώ έναν δάσκαλο, να κάνω δύο παιδιά, να κάνω τραπέζια στους συγγενείς στις γιορτές, να πηγαίνω ταξίδια με τον άνδρα μου όταν τα παιδιά μεγαλώσουν. Να γίνω γιαγιά. Να πεθάνω.

Αν είμαι μια φουσκωμένη μπάλα, θα ονειρεύομαι σαπουνόφουσκες: Να τελειώσω το σχολείο, να πάρω ένα τρένο να γυρίσω την Ευρώπη, να πάρω αεροπλάνο και να καταλήξω στη Νέα Υόρκη μεγάλη καλλιτέχνιδα, να κάψω και λίγο τον εγκέφαλο με ναρκωτικά και αλκοόλ, να με ερωτευτεί τότε ο Τζουντ Λο και να με σώσει. Να πάμε να ζήσουμε στην Αυστραλία μαζί με τα παιδιά του. Να αυτοκτονήσω από ανία ή κατάθλιψη κι έτσι να πεθάνω κάπου στα πενήντα.

Αλλά τελικά είμαι καμπυλωτή. Τελειώνω το σχολείο και θέλω να γίνω γιατρός. Μια δυνατή ευθεία. Ονειρεύομαι να δουλεύω εθελοντικά σε τριτοκοσμικές χώρες και να σώζω παιδιά. Αρχίζει να μαλακώνει η ευθεία. Περνάω στο ΤΕΙ Φυσικοθεραπείας. Χμμ... να μια υποψία καμπύλης. Γνωρίζω τον Χάρη κι αρχίζει η ευθεία να χάνει τον προσανατολισμό της και να στερείται χαρακτήρα. Άμεσος αποπροσανατολισμός όταν το τριχωτό νεαρό μουνάκι μου συνδέθηκε επιτέλους με τον εγκέφαλό μου – συναισθήματα θα μπορούσε να

πει μια ρομαντική. Εγώ όμως τώρα είπαμε... είμαι μια πουτάνα, και μάλιστα πολύ θυμωμένη για να χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη: συναισθήματα.

Γιατί δεν αφορούσε τον καμπυλωτό μου κώλο ο σαρκικός έρωτας μέχρι τότε, ούτε πού ξέρω. Ο πρώτος μου έρωτας ήταν πλατωνικός. Έξι χρόνια ήμουν ερωτευμένη με ένα αγόρι που ποτέ δεν το έμαθε. Όλα μου τα γυμνασιακά και λυκειακά χρόνια. Τα βράδια για να κοιμηθώ φανταζόμουν τα φιλιά του, τα μάτια του και το στόμα του να μου λένε λόγια σταχτοπουτίστικα. Όμως πρωτοφίλησα έναν άλλον, που με παράτησε, αφού δεν μπορούσε να τα έχει με μια μουγκή, και αποπειράθηκα να ξεπαρθενιαστώ με έναν τρίτο, γιατί πια φαινόμουν αλλόκοτη στις φίλες, χωμένη στα βιβλία και στα κοινωνικά προβλήματα. Αυτός με κυνηγούσε χρόνια, αλλά τελικά... σιγά τα αίματα. Τα οποία είδα πρώτη φορά πάνω σε ένα σωρό χαρτιά, γεμάτα στίχους, όταν άφησα τον Χάρη να εισχωρήσει στον κλειστό μου κόλπο δύο ώρες μετά την πρώτη μας συνάντηση –θα ήμουν τότε δεκαεπτά χρόνων– κατά τη διάρκεια της οποίας, για να τον εντυπωσιάσω προφανώς, του διάβαζα τα καταθλιπτικά ποιήματά μου.

Ο Χάρης, φοιτητής στο Φυσικό, ήταν γεμάτος συμπλέγματα ανωτερότητας αλλά και κατωτερότητας. Μπορεί γι' αυτό να τον αγάπησα, όπως έλεγα, παράφορα. Το σεξ ήταν για μένα σαν να είχα ανακαλύψει την Αμερική. Για τον Χάρη ήταν σαν να τον ανάγκαζες να καθαρίσει κρεμμύδια. Και παρ' όλο που με διεκδικούσε, ζήλευε και καμμιά φορά έκλαιγε στην αγκαλιά μου, δεν με έπειθε ότι με αγαπούσε, αφού δεν ήθελε να κάνουμε έρωτα παρά μία ή δυο φορές

τον μήνα, κι εγώ ήθελα πια τους άνδρες τρελά ερωτευμένους μαζί μου. Τρία χρόνια ταλαιπωρίας, ώσπου χωρίσαμε οριστικά.

Ένα καλοκαίρι εκείνης της εποχής έγινα φίλη με τον Πάρη. Του μιλούσα για τον Χάρη κι αυτός για την πρώην του. Όταν ένα βράδυ ύστερα από κάτι ποτά οδηγήσε σε μια εξοχή κι εγώ κρεμόμουν από το παράθυρο του συνοδηγού ερωτευμένη με τις μυρωδιές της ζεστής παραθαλάσσιας νύχτας και ενθουσιασμένη με τον αλμυρό αέρα που χτυπούσε τα μάγουλα και τα χέρια μου, σταμάτησε το αυτοκίνητο, με άρπαξε και με φίλησε όπως κανείς ποτέ μέχρι τότε. Τον ερωτεύτηκα. Και του δόθηκα. Στην άμμο. Άκουγα τα κύματα και έβλεπα τα αστέρια κι ορκίζομαι ακόμη και τώρα η πουτάνα ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερος έρωτας απ' αυτόν που τον φυλάνε τα κύματα και τ' αστέρια του καλοκαιριού.

Έμεινα με τον Πάρη τρία χρόνια. Ο Πάρης ήταν ξεχωριστός. Περνούσαμε ωραία μαζί. Εκδρομές, παρέες, ποτά, παιχνίδια, γέλια. Ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου και τον πρώτο καιρό η ακατανίκητη ανάγκη του να παίζει συνεχώς μου άρεσε. Έπαιζε σκάκι, έπαιζε παιχνίδια διαδικτυακά, έπαιζε χαρτιά, έπαιζε στο καζίνο. Έπαιζε, έπαιζε, συχνά δεν κοιμόταν. Σχεδόν δεν με έβλεπε, παρ' όλο που μέναμε στο ίδιο σπίτι. Σταματήσαμε να κάνουμε έρωτα και αντ' αυτού κάναμε ομηρικούς καβγάδες, τους οποίους ξεκινούσα εγώ, γιατί δεν έφτανε που το μόνο που τον

ενδιέφερε ήταν το παιχνίδι έξω από το σπίτι, αλλά αντί να επιθυμεί εμένα και το κορμί μου, προτιμούσε μέσα στο σπίτι να αυνανίζεται με περιοδικά και φωτογραφίες! Τότε είχα αποφασίσει να πάω σε σεξολόγο. Είχα πειστεί ότι κάποιο πρόβλημα δημιουργούσα στους συντρόφους μου. Ιδέα δεν είχα για το τί μπορούσε να φταίει. Δεν ήταν ότι δεν ήμουν θελκτική. Έτρεχαν τα σάλια άλλων αρσενικών. Αυτοί όμως, οι αγάπες μου, οι μεγάλοι έρωτές μου, γιατί δεν ήθελαν να μου κάνουν έρωτα; Γιατί;

Είχα μαζέψει τα πράγματά μου και είχα φύγει από το σπίτι αρκετές φορές. Και άλλες τόσες γυρνούσα. Δεν ήταν δύσκολο να με πείσει. Δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι ανταγωνιζόμουν μια παλάμη. Μαλακία παντού. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Από την πολλή γκρίνια και τη ζήλια μου ο Πάρης κολακεύτηκε από τη Ζωή. Και τον παράτησα οριστικά. Τον είδα να κλαίει, να με περιμένει έξω από το ιατρείο όπου εργαζόμουν πια κι εγώ να κάνω ότι δεν τον βλέπω. Μια, δυο, τρεις, κλάματα, υστερίες, καφουροτραγουδα, ε, τον ξαναδέχτηκα, μέχρι που σιχάθηκα τον εαυτό μου και τον ξεφτιλισμένο ρακοςυλλέκτη άρρωστο έρωτά μας. Αυτός βρήκε παρηγοριά στο τσουπωτό κωλαράκι της Ζωής, που το είχε έτοιμο και στημένο, στο οποίο παρεμπιπτόντως αγκίστρωσε τα συναισθήματά του για τα επόμενα δύο χρόνια. Κι εγώ άνοιξα αμέσως πόδια και καρδιά σε έναν φίλο του, μέχρι να αποκατασταθεί η σεξουαλική μου αυτοπεποίθηση και να χορτάσω αρσενική προσοχή και φροντίδα. Μόλις τρεις μήνες αργότερα ξύπνησα στο κρεβάτι του «φίλου» πνιγμένη στη φροντίδα κι

αλλεργική στα χάδια του. Αυτοκτόνησα ύστερα από μια παιδαριώδη σκηνή ζηλοτυπίας του και κηδεύτηκα όταν, παρ' όλα αυτά, μου έκανε πρόταση γάμου. Γεια. Αντίο. Προτιμώ μόνη.

Από τότε υπήρξαν ημέρες που σκεφτόμουν συχνά το φαινόμενο «Πάρης». Σιγά –έλεγα– αρχίδια έρωτας. Ιδού: Η Ζωή κέρδισε την παλάμη του κι εμένα. Να πώς είναι ο έρωτας. Αγώνας σκυταλοδρομίας. Τόσο απλά. Όλες εκείνες οι σάλτσες και τα ζουμιά τώρα βράζουν σε άλλη κατσαρόλα και σερβίρονται σε καινούργια πιάτα. Τα ίδια και τα ίδια. Κι εγώ ένα δοχείο για πολλαπλές χρήσεις άμα θέλω. Ή άμα δεν θέλω, μπορώ να παραμείνω στη βιτρίνα και να το παίζω εύθραυστη πορσελάνη. Τί ήθελα; Να είμαι τσίγκινη. Κι έτσι έγινα.

Θυμάμαι ακόμη εκείνη τη νύχτα που δραπέτευσα από τη βιτρίνα. Ντύθηκα μπρίκι και την κοπάνησα από τον Πάρη! Ευτυχία. Ήμουν έξω από το καφέ στο οποίο συχνάζαμε μαζί παλιά, μύριζε και η άνοιξη γιασεμί, στο τμήμα φυσικοθεραπείας του ιατρείου είχα πια γίνει απαραίτητη, οι ασθενείς με προτιμούσαν και ταυτόχρονα συνεργαζόμουν με ένα περιοδικό, για να βρίσκουν διέξοδο οι αφηρημένες σκέψεις μου. Επιτέλους ευχαριστημένη. Ήμουν μόνη και απολύτως ικανοποιημένη με τον εαυτό μου. Όλα μπορούσα να τα κάνω. Ότι ήθελα και ό,τι ονειρευόμουν το σχεδίαζα και το πραγματοποιούσα! Ήμουν ελεύθερη. Μπορούσα να προστατέψω τον εαυτό μου από οποιοδήποτε κακό συναίσθημα. Ο έρωτας ήταν απλή βιολογική ανάγκη. Τα συναισθήματα που τον συνοδεύουν είναι φτηνά, λίγα για το δικό μου πνεύμα. Τον θέλω, αλλά γυμνό.

Ο έρωτας έγινε τόσο σημαντικός στη ζωή μου όσο και ο καφές που βράζω στο τσίγκινο μπρίκι μου και πίνω το πρωί για να με βοηθάει να αποδεύω. Τελετουργία το να βράζει όμορφα, άλλα πρωινά γρήγορα και άλλα αργά. Σκέτος, με λίγο γάλα για νοστιμιά. Βαρύς, για να μην τον ξεχνά η γλώσσα μου μέχρι το μεσημέρι. Αλλά χωρίς κουλουράκια και μπισκότα. Χωρίς παξιμάδια να παπαριάζουν στο μαύρο ζουμί και να αφήνουν ψίχουλα που σε πνίγουν στις τελευταίες γουλιές. Ανάβεις κι ένα τσιγάρο και πηγαίνεις στην τουαλέτα να τον αδειάσεις. Η πιο συνειδητή ευτυχία της καθημερινότητάς μου αυτό το άδειασμα. Έτσι κι ο έρωτας. Αν έπινα λίγο παραπάνω από το απαραίτητο, πάθαινα διάρροια. Αν έπινα λιγότερο, γινόμουν δυσκοίλια. Δεν χρειαζόταν να κυκλοφορεί για πολύ στο εντεράκι μου. Στον καμπινέ γρήγορα!

